

σιές σου Λεξ. Δημητρ. *Μὲ ἀναφαν τὰ λόγια σου Λεξ.* Ἐλευθερουδ. *Μὴ μ' ἀνάβης Μέγαρ.* Ἀναψι ἢ δίψα τοῦ σι' χειῶ Ἡπ. || Φρ. *Μὴ μ' ἀνάφτης τὰ κοντάβια (μὴ μ' ἐρεθίζης) Ἡπ.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατσειγγρίζω. Καὶ ἀμτβ. ἐξοργίζομαι σύννηθ. : Ἀναψα μόλις τὸν εἶδα σύννηθ. Ἡρθε ἀναμμένος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ρόδ. Συνών. θυμώνω. 3) Κάμνω ν' ἀναζήση τὸ ὄνομα θανόντος προσώπου δίδων αὐτὸ εἰς βαπτιζόμενον παιδίον Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. : Ἀναφαν τ' ὄνομα τοῦ πάππου Λεξ. Δημητρ. Ἀπόψι θ' ἀνάνου τ' ὄνομα τ' πατέρα μ' Ἡπ. Συνών. ἀναστένω 2 γ.

Β) Ἀμτβ. 1) Ἀποκτῶ μεγάλην θερμότητα, θερμαίνομαι πολὺ ἢ πυρακτοῦμαι κοιν. : Ἀνάβει ἢ γῆς τὸ καλοκαίρι. Ἀναψε ὁ μύλος καὶ δὲν κόβει. Ἀναψε ἀπὸ τῆς ζέστη - τὸν πυρετὸ κοιν. Ἀναψε τὸ στόμα μου ἀπὸ τῆς δίψας. Ἀναμμένο σίδερο σύννηθ. Ἀνάβγει ὁ κόσμος (ἐνν. ἀπὸ τῆς ζέστη) Ἀπύρανθ. Ἀνάβγει τὸ κούτελό του (ἐνν. ἐκ τοῦ πυρετοῦ) αὐτόθ. || Φρ. Ἀνάφτουν ἢ ἀνάβουν τὰ αἵματά μου (ὀργίζομαι) σύννηθ. Ἀνάφτει τ' ἀπαλὸ μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ. ἀπαλὸ = κεφαλὴ) Σῦρ. Ἀναψε καὶ κἀκε (ἐξωργίσθη σφόδρα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀνακαρώνω (II) **A 1**, ἄφτω, κορώω. Μετοχ. ἀναμμένους = κἀθιδρωσ Μακεδ. (Καταφύγ.) : *Μὴν πῖθ' ἀναμμένους νιρό.* 2) Πάσχω ζύμωσιν καὶ ἔναρξιν σήψεως ἔνεκα κακοῦ ἀερισμοῦ ἢ συμπίεσεως κοιν. : Ἀναψε τ' ἀλεύρι - τὸ κρέας - τὸ σιτάρι - ὁ μπακαλιάρος. Τυρὶ ἀναμμένο κοιν. Ἀνάφτ' οὐ καπνὸς Στερελλ. (Ἀγρίν.)

ἀναφυλλιάζω Κεφαλλ. — ΑΜελαχριν. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 245 — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Μέσ. ἀναφυλλιάζαν-νουμου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναφυρᾶν-νουμου Πόντ. (Χαλδ.) ἀναφυρᾶν-νουμου Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φυλλιάζω.

1) Ἐκφύω φύλλα, ἀναθάλλω, ἐπὶ δένδρων Κεφαλλ. — ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. : Ποίημι.

Οἱ ἀκρογαλιεῖς ἀντιβοῦν, τὰ δάση ἀναφυλλιάζον

ΑΜελαχριν. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναφουντουλλιάζω **1**, ἀναφυλλιάζω **1**, φουντουλλιάζω, φουντώνω, φυλλιάζω.

2) Μεταφ. ἀνακτῶ δυνάμεις, ἀναζωογονοῦμαι Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρώνω (I) **1**, ἀναλαβαίνω **2**, ἀναφυλλιάζω **2**, δυναμώνω, καρδαμώνω.

ἀναφυλλίζω Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀνεφυλλίζω Κρήτ. (Σητ.) Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) ἑνεφυλλίζω Ρόδ. ἑνεφυλλίζω Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἀναφυλλίζω.

1) Ἀναφυλλιάζω **1**, ὁ ἰδ., Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) — Λεξ. Βλαστ. : Τὸ ποτίσαμε τὸ δέντρο καὶ ἀνεφύλλισε Καλαμ.

2) Ἀναφυλλιάζω **2**, ὁ ἰδ., Κρήτ. (Σητ.) Χίος (Καλαμ. Πυργ. κ. ἀ.) Ρόδ. : Ἐνεφύλλισεν ἢ καρδιά μου κομμάτι Ρόδ. Μὸς τὸ φαγα, ἐνεφύλλισεν ἢ καρδιά μου (μὸς = μόλις) Σητ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ἀκολουθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ἘLe-grand Biblioth. 2,38) ἑνεφύλλισεν δαμὶν ἀπὸ τῆς ἀραθυμίας του.

ἀναφύλλισμα τό, ἀμάρτ. ἀναφύλλ'μα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφυλλιάζω. Ὁ τύπ. ἀναφύλλ'μα ἐξ ἀμαρτ. ἀναφυλλῶ παρὰ τὸ ἀναφυλλιάζω.

Φαινομενικὴ βελτίωσις τῆς καταστάσεως ἐτοιμοθανάτου : Σήμερα σὰν καὶ πῆρι τοῦ καλύττερου οὐ ἄρροιστους. — Τί τ' ἀκούς αὐτά, κακομοῖρ', ἀναφ' ἡλλήματα θανά 'νι ! Συνών. ἀναγάλλισα **2**, ἀνακαλουρίδα **3**, ἀνακαλούρισμα.

ἀνάφυρμα τό, ἀμάρτ. ἀνάφερμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφύρω.

Περιπλοκή, ἐμπλοκή, σύγχυσις : Ἐκαμες ἔναν ἀνάφερμα ἀπὸ δὲν ξέρω τὸν ξεδεδεμένο δου. Συνών. ἀναφυρμός, μπερδεμα, μπερδεμός. Πβ. ἀνάγεσμα **1**, ἀνακάτεμα **A 2**, ἀνακάτωμα **A 2**.

ἀναφυρμός ὁ, ἀμάρτ. ἀναφερμός Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφύρω.

Ἀνάφυρμα, ὁ ἰδ.

ἀναφύρω Δ.Κρήτ. ἀνιφύρου Λέσβ. ἑνεφύρω Προπ. (Πάνορμ.) ἑνεφύρω Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναφύρω.

Συμφύρω, ἀναμειγνύω, περιπλέκω ἐνθ' ἀν. : Ἀναφύρω τῇ γλωσσῇ Κρήτ. Ὁ ἀέρας ἀνάφυρνε τὰ γένεια μου - τὸ σπαρμένο αὐτόθ. Ἀναφύρθηκεν ἢ κλωστή αὐτόθ. Ἀναφερμένο λινάρι αὐτόθ. Ἀναφερμένα μαλλιά αὐτόθ. Συνών. ἀναχορδεύω, ἀναχορδίζω, μπερδεύω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναμαλλάρεις **1**, ἀναμαλλίάρεις **1**, ἀναμάλλιαρος **1**, ἀναμαλλιασμένος (ἰδ. ἀναμαλλιάζω **3**), ἀναμαλλός. Πβ. ἀναδεύω, ἀνακατένω, ἀνακατεύω, ἀνακατίζω, ἀνακατώνω, ἀναστατώνω, ἀποφύρω.

ἀναφυσίδα ἡ, Δ.Κρήτ. ἀνεφυσίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφυσίδι.

Τρυφερός βλαστὸς τοῦ κλήματος ἐκφυόμενος μετὰ τὸ κλάδευμα. Πβ. ἀναβλεμματίδα, ἀναβλεπίδα, ἀναφυσίδι, ἀναφύτης, βλαστάρι, κολορρίζι, κολορρίζιτης, πουλλάκα.

ἀναφυσίδι τό, ἀμάρτ. ἀνεφυσίδι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀνάφυσις.

Τρυφερόν φύλλον δένδρου ἢ βλαστὸς ἐκφυόμενος μετὰ τὸ κλάδευμα : Ἐπειάξαντε ἀνεφυσίδια ὅσα τζοὶ βασιλικούς. Πβ. ἀναφυσίδα.

ἀνάφυσος ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀναφυσὸς Κύθηρ. ἀναφουσὸς Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφυσῶ.

1) Ρῆγμα ἐπὶ βραχώδους ἀκτῆς ἐξικνούμενον εἰς βάθος καὶ συγκοινωνοῦν μετὰ τῆς θαλάσσης, ἐξ οὗ ἐν ὥρᾳ τρικυμίας ἀναφυσᾶται, ἐκσπενδονίζεται θαλάσσιον ὕδωρ Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) 2) Ρῆγμα γῆς βαθύ, ἐξ οὗ ἀναφυσᾶται, ἀναβάλλεται, θερμόν τι ἀέριον Ἀντικύθ. Κρήτ. Πβ. ἀρχ. ἀναφύσεις.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀναφυσὸς Κύθηρ. Ἀναφουσὸς Πελοπν. (Μάν.)

ἀναφυσῶ Μακεδ. (Κοζάν.) — Λεξ. Περίδ.

Τὸ ἀρχ. ἀναφυσῶ.

Φυσῶ, ἐκπέμπω ἐνθ' ἀν. : Ἡ θάλασσα ἀναφυσᾷ τοῦ νιρὸ στοὺν ἀέρα Κοζάν.

ἀναφύτης ὁ, Χίος (Ζυφ. Καλαμ.) ἀναπύτης Χίος (Ζυφ. Καλαμ.) ἀνεπύτης Χίος (Ζυφ. Καλαμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φύτης.

Παραφυσὸς δένδρου παρὰ τὴν ρίζαν. Πβ. ἀναφυσίδα.

ἀναφωνάρι τό, ἀμάρτ. ἀνεφωνάρι Α.Κρήτ. ἀνεφωνάριο Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. φωνάρι ἢ τοῦ οὐσ. φωνῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι.

Ἰσχυρὸς γόος, θρήνος, ὀλολυγμός : Βγάνω ἀνεφωνάρι. Εἶδ' ἀνεφωνάριο 'ναι 'κειονὰ ποῦ 'γροικῶ ; Συνών. σκούξιμο, φωναρίδι.

